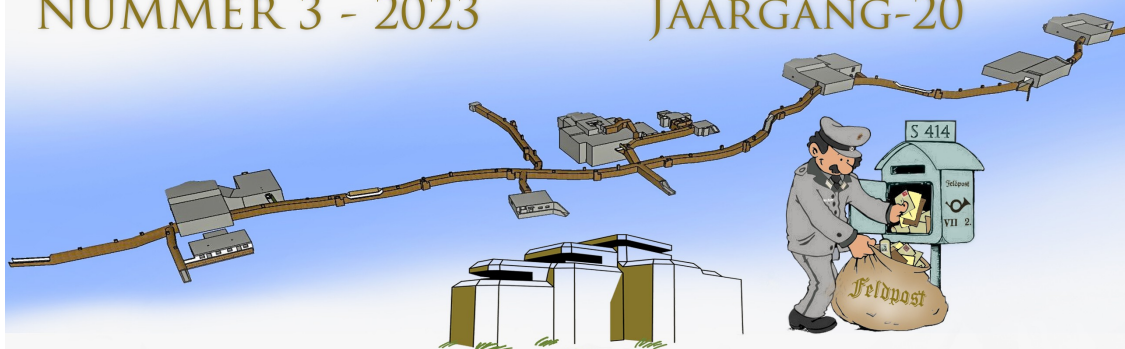

NUMMER 3 - 2023

JAARGANG-20

ATLANTIKWALL MUSEUM NOORDWIJK BUNKERPOST

Museumbunker:

Verlengde Bosweg 1
2202 NT NOORDWIJK
(Fietspad richting Zandvoort)

Openingstijden museum:

Zie onze website :
<https://atlantikwall.nl/>

Contact

info@atlantikwall.nl

In dit nummer:

Column van de voorzitter

Lid van verdienste

Bezoek aan Wassenaar

Vrijwilligers uitje

In geval van nood

De Duitser die niet bestond

Interview

Column van de voorzitter

Beste vrijwilligers, donateurs en relaties,

Het bezoeken seizoen is inmiddels alweer achter de rug zodat de vleermuizen op tijd op zoek konden gaan naar een lekker plekje in onze zuidelijke gang.

De vuurleidingspost is wel af en toe nog open, onder andere voor de Dag van de Noordwijkse Geschiedenis. Daardoor blijft de teller nog steeds doorlopen. Totaal hebben wij dit jaar nu al 9.896 bezoekers mogen ontvangen! Een absoluut record waarmee de circa 8.500 uit topjaar 2019 ruim wordt overtroffen. Na het dipje vanwege de corona-jaren geweldig om te kunnen constateren dat de belangstelling vanuit het publiek voor ons museum nog steeds groeit. Uiteraard was dat alleen maar mogelijk dankzij de enthousiaste inzet van onze tientallen vrijwilligers, waarvoor wij hen uiteraard zeer dankbaar zijn. Ik sluit niet uit dat zij nog gaan proberen de laatste honderd bezoekers voor het einde van het jaar ook nog langs de kassa te krijgen.....

Op 7 oktober jl. hebben wij met bijna 40 vrijwilligers genoten van ons jaarlijkse uitje, dit keer in Hoek van Holland. Met 's ochtends een bezoek aan de bunkers Hamburg en Bremen, en na de lunch een bezoek aan het Atlantikwall Museum Hoek van Holland. Daarbij werd ons ook een kijkje gegund bij de bijzondere bunker 601 waaraan nog wordt gewerkt. Prachtig om te zien hoe ook elders gewerkt wordt aan het behoud van het militair erfgoed. Natuurlijk hebben wij daarbij ook enkele goede ideeën opgedaan. Al met al een leuke en inspirerende dag.

Het geeft ons allemaal weer positieve energie om gezamenlijk verder te werken aan de restauratie en ontsluiting van de noordgang met de aanliggende bunkers. Alles is erop gericht om het grootste deel hiervan in 2024 voor het publiek te openen. We houden jullie op de hoogte van de vorderingen!

Victor Salman.

Lid van verdienste (Red.)

Op 22 juli jl. is uw redacteur benoemd tot lid van verdienste. Deze eer was Rinus Noort dit jaar al eerder te beurt gevallen, maar hij had de daarbij behorende “versierselen” nog niet in ontvangst kunnen nemen. Zo werden wij dus op die mooie zomerse dag uitgenodigd in de laadhal van de FL 246.

Hier kregen we uit handen van de voorzitter Victor Salman de “versierselen” overhandigd bestaande uit een mooi ingelijste oorkonde en een betonnen schaalmodel van de S414. Na de felicitaties was het nog bijkletsen met een hapje en een drankje in de FL 246.

Bezoek aan Wassenaar, donderdag 17 augustus (Gerty Haasnoot)

Op 17 augustus zouden we een bezoek brengen aan de Bunkers van Rijksdorp en de Vleermuisbunker in Wassenaar. Dit was een tegenbezoek aan onze bunkervrienden in Wassenaar; zij hebben in januari de S414 bezocht en daarom mochten wij nu bij hen op bezoek.

Een dag ervoor kregen we te horen dat het bezoek aan het Bunkercomplex Rijksdorp door omstandigheden helaas niet kon doorgaan. We verzamelden ons om kwart over zeven op parkeerplaats Zeelust aan de Wassenaarse Slag. Daarvandaan was het nog een 200 m lopen naar de ingang van het terrein van Staatsbosbeheer, waar de vleermuisbunker ligt. Nou ja, het is eigenlijk een complex van 25 bunkers, verbonden door een gangenstelsel van gemetselde overdekte loopgraven, die tegenwoordig dienst doen als winterverblijfplaats voor vleermuizen.

In het bijzonder voor de zeldzame meervleermuis. Het gangenstelsel is ongeveer 5 km lang en de gangen zijn 180 cm hoog en 1 m breed. Een deel van het complex is in de zomermaanden toegankelijk voor het publiek.

De groep werd wegens de grootte in tweeën gesplitst en zo gingen wij de duinen in. Dirk Zweers en zijn collega leidden ons langs een tobreek met ijzeren deksel en een waarnemingspost naar de actuele ingang van het complex.

De gemetselde gangen zagen er deels als nieuw uit. Her en der stonden teksten op de muren; sommige waren resten uit de Duitse tijd, maar de meeste waren aantekeningen van de plaatsen waar een overwinterende vleermuis geteld was.

Het is altijd weer leuk en interessant om bij het licht van een zaklamp door dit soort gangen te struinen. Op een bepaald punt werden we zelfs nog verrast door een paniekerig door de gang fladderende vleermuis die zijn kalender niet geraadpleegd had. Het was tenslotte nog geen 1 september...

Aan het eind van de rondleiding werd het complex zorgvuldig afgesloten en wandelden wij weer richting parkeerplaats. Het was een interessante excursie geweest. We hopen in de nabije toekomst ook het bijzondere bunkercomplex Rijksdorp te mogen bezichtigen.

Vrijwilligersuitje 7 oktober 2023 (Gerty Haasnoot)

Het jaarlijkse vrijwilligersuitje vond dit jaar plaats op zaterdag 7 oktober. We moesten verzamelen op het Beukterrein, waar een Luxury Class bus van de Koninklijke Beuk op ons wachtte. Keurig om 9 uur vertrokken we richting Hoek van Holland, bij zonnig en redelijk warm

weer voor begin oktober.

Het eerste programmapunt was een bezoek aan de bunkers Bremen en Hamburg van de stichting Fort aan den Hoek van Holland. We werden in drie groepen verdeeld om met drie verschillende gidsen de bunkers te bezoeken. In de Bunker Bremen wordt het volledige verhaal verteld van de Tweede Wereldoorlog in en om Hoek van Holland. Van de mobilisatie in 1938 tot en met de bevrijding in 1945 – pas op 10 mei 1945!

De Bunker Hamburg is in de Koude Oorlog gebruikt als commandobunker en heeft zijn originele inrichting behouden, compleet met poppen, o.a. uitbeeldend de telefonistes en telexistes van de toenmalige MARVA (= MARine Vrouwen Afdeling).

De lunch was gepland om 12 uur in het PLSTK café, gevestigd in de Zeetoren, die onderdeel was van de Atlantikwall. We waren echter niet precies op tijd, doordat een van de vrijwillige gidsen iets te enthousiast was en zijn verhaal wat uitliep.

Bij de naam Zeetoren had ik me voorgesteld dat we uitzicht op zee zouden hebben tijdens de lunch, maar helaas bestond het uitzicht volledig uit duin en helmgras. Later bleek dat een aantal gelukkigen nog wel de gelegenheid gekregen had om van het uitzicht op de eerste verdieping te genieten.

De lunch zelf was lekker uitgebreid. We kregen eerste een glas met heerlijke pompoensoep, waarna we tafel na tafel aan het buffet een keuze konden maken uit stevige boterhammen met een mix met makreel, met rosbief en met vegetarische quiche, eventueel aan te vullen met wat groente. Ook was er voor iedereen een boterham met een heerlijke kroket op een bedje van sla. Uiteraard begeleid door een glaasje fris, een biertje of ander drankje.

Op het dak van de 601

Om kwart over 1 gingen we met de bus op weg voor een bezoek aan de Bunker 601 aan het Nieuw Oranjekanaal. Deze bunker is recent door de Stichting Vesting Hoek van Holland gekocht van het Hoogheemraadschap Delfland.

Bunker 601 is van een bijzonder type, met een stalen dak en een manschappenverblijf, bedoeld als garage voor een kanon. Van dit type zijn er nog maar twee in Nederland en dit is de enige die nog intact is; van de andere is na de oorlog het dak eraf gesloopt om te verschroten. Op het terrein zagen we ook nog een Duitse latrine uit de Tweede Wereldoorlog.

Het bunkercomplex (WN 30) lag op een strategische plaats, waar de tweede tankgracht het treinspoor kruiste en uitkwam op de Nieuwe Waterweg.

Vanaf het dak van de bunker hadden we een mooi uitzicht op de naastgelegen Oranjobuitensluis (die we ook nog bezochten) en het Gemaal Westland aan het eind van het Nieuw Oranjekanaal.

Hierna met de bus naar het Atlantikwall Museum, gevestigd in een geschutsbunker op de Noorderpier. Bij het museum werden we weer in 3 groepen verdeeld. Binnen bekeken we de expositie over de Atlantikwall aan de hand van diorama's, informatie-panelen en authentieke voorwerpen, bezochten de geschutsruimte, daalden af in de hulzenkelder onder de geschutsruimte en tot slot bekeken we in de bunkerbioscoop de door het museum zelf vervaardigde en dus unieke documentaire over de Atlantikwall in Hoek van Holland.

Ook nog even van het uitzicht genoten op het dak van de bunker.

Vervolgens een kleine wandeling

buitenom naar "Bunker 2", een geschutsbunker van het type 625b. Deze bunker is authentiek ingericht en geeft een goede indruk van hoe het er binnen in de Tweede Wereldoorlog uitzag. Ook hier uiteraard weer veel herkenning. De geschutsopening was aan de buitenzijde voorzien van een stevig hekwerk in verband met de toenemende vernielzucht van bepaalde groepen. Verder zagen we in het Voorduin nog een goed herkenbare Flak 10,5 cm geschutbedding van de voormalige luchtdoelbatterij "Nordmole" met naastge-

gen manschappenbunker (half onder het zand) en een bedding die bijna volledig onder het zand verborgen was. Tot slot een "Kabelstelle" met (helaas) een verroeste barbecue erin. Over hergebruik gesproken.

Na deze zeer interessante rondleiding in en om het Atlantikwall Museum was het bijna 5 uur en weer tijd om naar de bus te gaan voor de thuisreis. Toen we bijna thuis waren kregen we nog een korte toespraak van onze voorzitter Victor.

Al met al kunnen we - met dank aan de organisator(en) - terugkijken op een zeer geslaagde dag.

In geval van nood: de KNRM op bezoek

De afgelopen jaren is het Atlantikwall Museum steeds vaker geopend voor bezoekers en met alle vrijwilligers en bestuursleden werken we er hard aan om ook het noordelijk deel op te knappen om open te stellen voor publiek. Maar met het runnen van een museum komen ook verantwoordelijkheden met betrekking tot de veiligheid. En een bunkercomplex met lange onderaardse gangen en stevige betonnen muren brengt bijzondere uitdagingen met zich mee. Zo werken telefoons niet in de gangen en moet er wel een goede communicatie zijn tussen de mensen in de S414 achter de kassa en de gidsen in de gang. Dat is nu gerealiseerd door het in gebruik nemen van portofoons. Natuurlijk zijn we in het museum hartstikke positief ingesteld en doen we er alles aan om elk bezoek voor iedereen goed te laten verlopen, maar toch is het goed om voorbereid te zijn op situaties waarin direct hulp geboden moet worden, zowel door vrijwilligers als door hulpdiensten van buitenaf. Daarom is er binnen het museum inmiddels een veiligheidscommissie en is er de afgelopen maanden twee keer geoefend met incidenten die zich op een normale openingsdag zouden kunnen

voordoen. In de zomer met de brandweer Noordwijk en begin oktober met de KNRM. Want ons complex is ook voor de hulpdiensten soms best een uitdaging, zo kan een ambulance bijvoorbeeld niet goed bij de ingangen van het museum komen. Maar de KNRM kan dat wel. Super fijn dus dat zij bereid waren twee oefenscenario's te komen draaien bij ons! Tijdens de oefening op 3 oktober vond er twee keer een zogenaamd ongeval plaats in het museum. Boven in de derde observatiepost bij de kijker, viel een "bezoeker" flauw en bezerde daarbij haar enkel. Een andere "bezoeker" vond het slachtoffer, een suppoost kwam kijken en van achter de kassa werd de meldkamer gebeld om een ambulance op te roepen. En als de ambulance moet komen, dan komt automatisch de KNRM met het kusthulpverleningsvoertuig mee.

De derde observatiepost is een lastige plaats om te komen voor hulpverleners, er is weinig ruimte om te werken en het is een nog lastigere plek om met slachtoffer op een brancard weer te verlaten. Uiteindelijk is het “slachtoffer” veilig, via de nooduitgang en het duin, naar beneden gebracht waar het kusthulpverleningsvoertuig klaar stond voor verder transport.

Het tweede scenario betrof een ongeval in het manschappenverblijf bij de geschutsbunker in het noorden. Dit deel is nog niet open voor publiek en om het nog wat extra ingewikkeld te maken was ook nog de elektra uitgevallen... Ook hier was er sprake van beenletsel en werd het slachtoffer ter plekke gestabiliseerd en vakkundig naar buiten gebracht. Natuurlijk is er nog genoeg te leren en perfectioneren, maar we kijken terug op een geslaagde oefening. Graag willen we alle betrokken vrijwilligers en de mensen van de KNRM bedanken voor de leerzame avond. Volgend jaar graag weer!

De Duitser die niet bestond (deel 3)

Over een op 10 mei 1940 in zee neergestorte Ju 88A-1 en het op 30 juni 1940 tussen Katwijk en Noordwijk aangespoelde lichaam van de mysterieuze Friedel Reuboldt

Door: Jaap Plokker in samenwerking met Rinus Noort, Danny Hoek, Jaap Woortman, Gerrit Russchenberg, Eric Wolthaus en René Plokker.

Günter Hinsch

Familien- u. Vorname: <i>Hinsch, Günter</i>		
geboren am <i>23.11.16</i> in: <i>Hamburg</i>	G-B <i>057/284</i>	Kreis: <i>27.10</i>
Truppenteil: <i>9./J.G. 4.</i>		
Dienstgrad: <i>Flw.</i>		
Erkennungsmarke: <i>55544/18.</i>		
Tag des Todes: <i>10.5.40.</i>	Ort des Todes: <i>Schiphol/Holl.</i>	Beerdigt am
Lage und Nr. des Grabes: <i>Ehrenfriedhof Den Haag Graf. Nr. 33.</i>		
Gemeldet durch <i>Wiltg. d. R. L. 16. v. 23.5.41.</i>		

Gr. 1/13. 24. (Wart I / 73 Bc 31.4.6.41.9.)

In de cockpit zat de 23 jarige Beobachter Leutnant Günter Hinsch naast piloot Ernst Herzog. Hij was op 23 november 1916 geboren te Hamburg en zal na een basis pilotenopleiding zijn loopbaan bij de Luftwaffe hebben vervolgd met de opleiding voor Beobachter. Had de Flugzeugführer de verantwoordelijkheid voor het vliegen, de Beobachter, de waarnemer, had de leiding over het tactisch aspect van de actie. We moeten dan denken aan de rol van navigator en bommenrichter, de Bombeschütze. Hoewel de Flugzeugführer en Beobachter een team vormden had in het begin van de Tweede Wereldoorlog in de Duitse Luftwaffe de Beobachter de eindverantwoording in een bommenwerper. Dit zal aan boord van de Ju 88A-1 met piloot Herzog ook zo geweest zijn, tenslotte was

Leutnant Günter Hinsch hoger in rang dan Uffz. Ernst Herzog. Naast genoemde taken bediende vooral de Beobachter de mitrailleur, die, naar voren gericht, uit de glazen koepel van de cockpit stak.

Het lot van Günter Hinsch na de crash in de Noordzee is volledig in nevelen gehuld. De gegevens op zowel de voor- als achterzijde van de drie Gräbekarteikanten die van hem bewaard zijn gebleven zijn uitermate summier. Met betrekking tot zijn overlijden staat alleen vermeld dat dit bij Schiphol heeft plaatsgevonden; geen letter over een eventuele crash in zee en het aanspoelen van het lichaam op het strand. Wel is aangegeven dat Günter Hinsch werd begraven op de begraafplaats aan de Kerkhoflaan te Den Haag, in graf 33.

Daags na de Nederlandse capitulatie werden in Den Haag de eerste 24 militairen op het voor het Duitse Ehrenfriedhof bestemde deel van de begraafplaats aan de Kerkhoflaan begraven, met meerderen tegelijk in een graf. Vervolgens werd op 18 mei weer een grote groep van 38 gesneuvelde Duitsers begraven, de manschappen en onderofficieren in massagraven, de officieren kregen een enkel graf. Ook Leutnant Günter Hinsch werd op 18 mei 1940 aan de Kerkhoflaan begraven en kreeg een graf voor zichzelf.

Afgaande op een handgeschreven notitie in het grafregister van de eigen graven van de 3^e en 4^e klasse aan de Kerkhoflaan blijkt dat op het moment van de begrafenis van Hinsch diens identiteit nog niet bekend was.

Met name de periode tussen het in zee storten van de Ju 88A-1, op 10 mei 1940, en het moment van begraven van Günter Hinsch, op 18 mei 1940, roept vragen op. Het kan niet anders of het lichaam van Hinsch moet uiterlijk een week na het neerstorten zijn geborgen. Dit staat in schril contrast met zijn medebemanningsleden die op 30 juni en 1 juli 1940 op het strand werden aangetroffen, ruim zeven weken na de crash. Betekent het aanspoelen van Hinsch zo kort na het voor de bemanning van de Ju 88A-1 fatale treffen met Willem Hateboer dat hij het wrak levend heeft kunnen verlaten en daarna is verdronken? We zullen het nooit weten. Omdat er in de archieven van zowel Katwijk als Noordwijk geen melding van een aangespoeld stoffelijk overschot te vinden is dat zou kunnen verwijzen naar dat van Günter Hinsch is het niet uitgesloten dat hij ergens tussen Wassenaarse Slag en Hoek van Holland is aangespoeld, hetgeen ook zijn begrafenis in Den Haag zou verklaren. Het stoffelijk overschot van Leutnant Günter Hinsch werd op 9 juli 1948 herbegraven op de Duitse militaire begraafplaats te Ysselsteyn, in graf BH-1-8.

Albert August Fölsch

Obergefreiter Albert August Fölsch werd op 12 augustus 1916 geboren in Hanstedt in de Kreis Harburg, ten zuiden van Hamburg, maar woonde bij het begin van de oorlog in Halle (Saale). Aan boord van de Ju 88A-1 had hij de functie van Bordfunker, oftewel, hij bediende de communicatie apparatuur en onderhield de externe radiocontacten. Daarnaast had hij de beschikking over een in de richting van de staart van het vliegtuig opgestelde 7,92 mm mitrailleur, die hem in de gelegenheid stelde achteropkomende vijandelijke vliegtuigen onder vuur te kunnen nemen. Om die mitrailleur te kunnen bedienen moest hij op zijn buik in een uitstulping onder de cockpit, de zogenaamd Bodenlafette of Bola gaan liggen.

Omdat Willem Hateboer in zijn Fokker D. XXI in achtervolging op de bommenwerper werd geconfronteerd met een naar achteren vurende Ju 88 is het aannemelijk dat Bordfunker Albert Fölsch zijn liggende positie in de Bola had ingenomen om ook op de D. XXI van Hateboer te kunnen schieten.

Van Albert A. Fölsch zijn maar liefst zes Gräberkarteikarten bewaard gebleven. Niet alle informatie is eenduidig, maar de lotgevalen van zijn stoffelijk overschot zijn beter te duiden dan dat van Günter Hinsch. Op één van de kaarten staat, evenals op de kaarten van Hinsch het geval is, dat Albert Fölsch op 10 mei 1940 bij Schiphol is omgekomen. Andere kaarten geven meer uitsluitsel. Het stoffelijk overschot van Albert August Fölsch is op 1 juli 1940 aange-

troffen op het strand van De Beer, een strandvlakte met duinen tussen de monding van de Brielse Maas en de Nieuwe Waterweg. Dit natuurgebied is met de aanleg van de Maasvlakte verdwenen. Op 2 juli 1940 werd Fölsch begraven op de gemeentelijke begraafplaats te Hoek van Holland in het 5^e graf van de Hoofdweg in de rij met Hollandse oorlogsgraven. Op 25 juli 1940 werd het stoffelijk overschot van Albert August Fölsch overgebracht van Hoek van Holland naar Den Haag en op de begraafplaats Kerkhoflaan begraven in graf nr. 140. Nog in 1940 werd Albert Fölsch opnieuw herbegraven en nu in Amsterdam. Op 13 december 1940 werd hij overgebracht naar de Nieuwe Oosterbegraafplaats aldaar en op 15 december 1940 begraven in graf 133. Met de herbegravenis van Fölsch verdween graf nr. 140 uit de Haagse administratie. Bij de bevrijding in 1945 ontbrak graf nr. 140 dan ook in het overzicht van de Duitse graven aan de Kerkhoflaan. Na al drie keer te zijn (her) begraven kreeg Albert August Fölsch op 11 maart 1948 zijn definitieve laatste rustplaats op de Duitse militaire begraafplaats te Ysselsteyn, in graf CV-1- 4.

Wordt vervolgd

Familien- u. Vorname: <u>Fölsch, Albert</u>		Hinterlegungs-Nr. <u>5541</u>
geboren am <u>12.8.16</u>	in: <u>Hanstedt</u>	Kreis: <u>Harburg</u>
Truppenteil: <u>9. / J. G. 4.</u>		
Dienstgrad: <u>Unterfeldwebel</u> Ob. Gp.		
Erkennungsmarke: <u>5544</u>		
Tag des Todes <u>10.5.40. Schiphol</u>	Ort des Todes <u>1.7.1940 auf der Insel Beer auf der Maasvlakte</u>	Beerdigt am <u>2.7.40</u>
Lage und Nr. des Grabes: <u>Gräberfeld Hoek van Holland</u>		
<u>5. Grab von Langkamp, in der Reihe der</u>		
<u>Offiziere, die in der Schlacht von Holland gefangen wurden</u>		
Gemeldet durch <u>29. J. G. Holland, Am. 1.7.40 u. 1.7.40</u>		

Colofon:

Stichting Atlantikwall
Museum Noordwijk

info@atlantikwall.nl

Bankgegevens:

Giro NL23INGB0009185700
Bank NL03RABO0146683110
t.n.v. St. Atlantikwall Museum te
Noordwijk

Bestuur:

Voorzitter: Victor Salman
Vice voorzitter: André v.d. Niet
Secretaris: Angelique Heus
Penningmeester: Joeri de Jong
Lid: Hans v.d. Bosch
Lid: Jeroen v.d. Zalm
Lid: Rob Dorst

Ereleden

Cor van Duin
Ruud Boot
Jan Heus

Redactie Bunkerpost:

Anton Haasnoot

Redactieadres:

redactie@Atlantikwall.nl

Medewerkers:

Gerty Haasnoot
Hanne Kok
Jaap Plokker
Dirk Zweers

Kop Bunkerpost:

Peter Wijnberger

Logo

Marjolijn v.d. Jagt

Overname van teksten of afbeeldingen
uit deze nieuwsbrief is uitsluitend toe-
gestaan na verkregen schriftelijke toe-
stemming van de redactie en de desbe-
treffende auteur.

Interview Saskia van Duijvenvoorden (Dirk Zweers)

Naam, geboortjaar, achtergrond, beroep?

Saskia van Duijvenvoorden, 1979, ben werkzaam als helpende in Woon Zorg Centrum St. Jeroen en hoop volgend jaar mijn opleiding tot Verzorgende Individuele Gezondheidszorg af te ronden.

Hoe ben je betrokken geraakt bij de Stichting Atlantikwallmuseum Noordwijk?

Ik had altijd al een bovengemiddelde interesse in geschiedenis, vooral in die van de Tweede Wereldoorlog. Ben diverse malen in Polen geweest, heb daar diverse musea en gedenkplaatsen bezocht. Van de Atlantikwall wist ik vrij weinig. Echter raakte ik ooit, bij een vakantie in Normandië, bij de Batterij Crisbecq, bijzonder onder de indruk van deze bunkers en de geschiedenis die zich er heeft afgespeeld. Inmiddels was ik in Katwijk komen wonen, en kende hier eigenlijk vrij weinig mensen. Gereageerd op een oproep naar verse vrijwilligers voor ons museum, en zo met André van der Niet in contact gekomen. Hij maakte mij enthousiast, en sinds mei 2022 ben ik regelmatig als receptioniste in ons museum te vinden.

Wat voor soort werkzaamheden doe je het liefst voor de Stichting?

Het receptiewerk wat ik tot nu toe doe, vind ik heel leuk om te doen.

Wat geeft je bij deze werkzaamheden het gevoel goed bezig te zijn?

Vooral dat ik mijn collega's van het gidsenteam goed kan helpen om hun werk te kunnen doen.

Hoe zie je de toekomst van de Stichting Atlantikwallmuseum Noordwijk?

Die zie ik zonder meer zeer rooskleurig in! Ik heb grote bewondering voor al het werk dat door al onze vrijwilligers tot op heden verricht is.

Kun je beknopt een anekdote over onze bunker vertellen?

Wat ik altijd leuk vind bij kinderen die ons museum bezoeken is wanneer zij écht enthousiast raken. Zo mogelijk geef ik hen dan een speurtocht, en een bunker paspoort. Erg aandoenlijk vond ik een jongetje van 7 à 8 jaar dat onlangs in een Brits uniform ons museum bezocht.